

Sygn. akt. III Kp 1211/10

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2010 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Rejonowej Sylwia Kaczmarek

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 19 listopada 2010 roku (data wpływu), sygn. akt 3 Ds.81/10 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **A. K. (1)** na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **3 marca 2011 roku**, tj. na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 4 marca 2010r., sygn. akt II Kp 187/10 wobec **A. K. (1)**, c. C. i T. z domu C., urodzonej dnia (...) we W.

podejrzanej o to, że:

w dniu 25 lutego 2010r. we W., w mieszkaniu przy ulicy (...), wspólnie i w porozumieniu ze Z. Z. usiłowała pozbawić życia A. K. (2), bijąc go pięściami po głowie, twarzy i całym ciele, wielokrotnie uderzając drewnianym taboretom oraz nogą od taboretu po głowie, dusząc za gardło, drapiąc po twarzy i oczach, uciskając oczy, zadając jedną ranę klutą nożem w prawe udo oraz oblewając nieustaloną substancją chemiczną, czym spowodowali u pokrzywdzonego liczne rany tłuczone głowy z obrzękiem tkanek miękkich oraz złamanie kości nosa, krwiaków okularowych obu oczu, krwiaka podspojówkowego oka prawego, powierzchownej rany klutej uda prawego, naruszających czynności narządów jego ciała na czas powyżej dni siedmiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli wobec ucieczki pokrzywdzonego

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 marca 2010r., sygn. akt II Kp 187/10 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia zastosował wobec A. K. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzaną zarzucanego jej przestępstwa zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzaną środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonego A. K. (2), zeznań świadka S. R., świadka J. S. częściowo wyjaśnienia Z. Z., a także wyniki okazań, opinia daktyloskopijna, opinia sądowo-lekarska wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzaną zarzucanego jej czynu. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustąpiła, uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, obawa mactwa procesowego ze strony podejrzaną oraz nakłaniania przez nią innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanego podejrzaną czynu, popełnionego wspólnie i w porozumieniu z konkubentem podejrzaną Z. Z., z którym łączą ją więzy o charakterze

uczuciowym, co może realnie rzutować na ich zachowania procesowe. Podkreślić przy tym należy, iż z oświadczeń matki podejrzanej wynika, że współpodejrzany Z. Z. prawdopodobnie miał na podejrzaną silny negatywny wpływ. Ponadto należy mieć na uwadze, że pokrzywdzony w niniejszej sprawie jest dobrym znajomym podejrzanej.

Nie przesądzając o sprawstwie i winie podejrzanej – nie sposób pominąć, że jak wynika z akt sprawy, podejrzana po popełnieniu zarzucanego jej czynu podjęła szereg działań, które mogą być poczytane za próby zacierania śladów przestępstwa, w szczególności czyściła zakrwawione przedmioty. Skoro podejrzana podjęła opisane powyżej działania w przeszłości zasadne jest przypuszczenie, że pozostając na wolności podejrzana może w bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie. Realna pozostaje także obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanej, która od dłuższego czasu nie przebywała w miejscu zameldowania.

Ponadto także – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanej – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzaną zarzucanego jej czynu, przy uwzględnieniu jego doniosłości, wszak podejrzana pozostaje pod zarzutem usiłowania zbrodni z art. 148 § 1 k.k., uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanej surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k., co stanowi dodatkową podstawę zastosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w postaci tymczasowego aresztowania. Grożąca podejrzanej surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzana przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niej postępowanie karne.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionej izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanej podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, w szczególności przesłuchano świadków, powołano biegłych, przeprowadzono okazania i oględziny, zabezpieczono dowody rzeczowe. W celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy kontynuować podjęte działania. Przede wszystkim oczekuje się na opinię biegłego z zakresu badań fizykochemicznych oraz opinię sądowo-psychiatryczną dotyczącą podejrzanego Z. Z.. W zależności od wyników powyższych czynności niezbędne może okazać się przeprowadzenie dalszych czynności procesowych, ewentualnie przeprowadzenie czynności końcowych z udziałem podejrzanych i obrońców.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanej nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, że zgodnie z przyjętą linią orzeczniczą obowiązek wykazania tych okoliczności obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09). W ocenie Sądu z uwagi na zgłaszane przez podejrzaną oraz potwierdzone przez jej matkę dolegliwości oraz wskazane w opinii sądowo-psychiatrycznej okoliczności dotyczące leczenia podejrzanej, prowadzący postępowanie oraz administracja jednostki penitencjarnej winna bardziej niż dotychczas monitorować stan jej zdrowia.

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.